

φιλό·γαμος, ος, ον, ami du mariage [φ. γάμος].
φιλό·γέλοιος, ος, ον, qui aime les plaisanteries [φ. γέλοιος].
φιλό·γέλως, ωτος (δ, τ, τὸ) qui aime à rire, rieur; τὸ φ. l'amour du rire, la gaieté.
φιλόγεωργια, ας (τι) amour de l'agriculture [φιλογέωργος].
φιλό·γέωργος, ος, ον, qui aime l'agriculture, ou en gén. la campagne || Sup. -ώτατος [φ. γεωργος].
φιλό·γηθης, dor. **φιλό·γαθης**, ής, ές, qui aime la joie [φ. γῆθος].
φιλό·γλυκος, υς, υ, gén. εος, qui aime les choses douces, particul. le vin doux [φ. γλυκός].
φιλογράμματεω·ώ, aimer les lettres ou les livres [φιλογράμματος].
φιλο·γράμματος, ος, ον, qui aime les lettres ou les livres [φ. γράμματος].
φιλό·γραφεω·ώ, aimer la peinture [φ. γραφή].
φιλό·γυμναστεω·ώ, avoir du goût pour les exercices des corps [φ. γυμνάζω].
φιλό·γυνια, ας (τι) amour pour les femmes [φ. γυνή].
φιλό·δειπνος, ος, ον, qui aime les festins; τὸ φ. l'amour des bons repas [φ. δεῖπνον].
φιλό·δεσποτος, ος, ον, qui aime son maître; τὸ φ. l'amour pour un maître [φ. δεσπότης].
φιλό·δημος, ος, ον, ami du peuple, populaire [φ. δῆμος].
φιλό·δικαιος, ος, ον, ami de la justice; τὸ φ. l'amour de la justice.
φιλοδικεω·ώ, aimer les procès, la chicane [φιλόδικος].
φιλό·δικος, ος, ον, qui aime les procès, la chicane [φ. δίκη].
φιλοδοξεω·ώ, aimer la gloire, rechercher la renommée [φιλόδοξος].
φιλοδοξια, ας (τι) amour de la gloire, recherche de la renommée [φιλόδοξος].
φιλό·δοξος, ος, ον : 1 qui s'attache à une opinion || 2 qui aime la gloire ou la renommée; τὸ φιλόδοξον, l'amour de la gloire [φ. δόξα].
φιλοδωρια, ας (τι) habitudes de générosité, de munificence [φιλόδωρος].
φιλό·δωρος, ος, ον, qui aime à donner, généreux, libéral; τὸ φιλόδωρον, la générosité, la munificence [φ. δῶρον].
φιλό·ζωις, ος, ον, qui aime la vie, qui tient à la vie [φ. ζωή].
φιλό·ζωφος, ος, ον, qui aime les animaux [φ. ζων].
φιλό·θεάμων, ων, ον, gén. εος, qui aime les spectacles; τὸ φιλοθέαμον, PLUT. l'amour des spectacles [φ. θεάματος].
φιλό·θεος, ος, ον, qui aime Dieu, pieux [φ. θεός].
φιλό·θερμος, ος, ον, qui aime la chaleur [φ. θερμός].
φιλό·θερως, ος, ον, qui aime les spectacles [φ. θεωρέω].
φιλό·θηλυς, υς, υ, qui aime les femelles, lascif, en parl. d'oiseaux [φ. θηλυς].
φιλοθηρεω·ώ, aimer la chasse [φιλοθηρος].
Φιλόθηρια, ας (τι) amour de la chasse, passion de la chasse [φιλόθηρος].

φιλό·θηρος, ος, ον, qui aime la chasse || Sup. -ώτατος [φ. θήρος].
φιλο·θύτης, ου (ό) et **φιλό·θυτος**, ος, ον, qui aime à offrir des sacrifices [φ. θύω].
φιλ·οικοδόμος, ος, ον, qui aime à bâtir des maisons [φ. οἰκοδόμεω].
φιλ·οικτίρμων, ων, ον, γέν. εος, miséricordieux; τὸ φιλοικτίρμον, la compassion, la pitié [φ. οἰκτίζω].
φιλ·οικτιστος, ος, ον, qui s'attendrit volontiers [φ. οἰκτίζω].
φιλοινια, ας, ion. -η, ης (τι) passion du vin [φιλοινος].
φιλ·οινος, ος, ον, qui aime le vin, ivrogne || Sup. φιλοινότατος [φ. οἶνος].
φιλό·καινος, ος, ον, qui aime la nouveauté : τὸ φιλόκαινον, l'amour de la nouveauté [φ. καινός].
φιλοκαλέω·ώ (f. -ήσω, αο. ἐφιλοκάλησα, pf. πεφιλοκάλητο) 1 aimer les belles choses || 2 mettre son amour-propre à, mettre tout son soin à, dat. ou acc. [φιλόκαλος].
φιλό·καλος, ος, ον : 1 qui aime les belles choses, la parure, l'élegance; τὸ φιλόκαλον, l'amour des belles choses || 2 qui aime la vertu, l'honnêteté, la noblesse des sentiments || Cp. φιλοκαλάτερος [φ. καλός].
φιλοκερδεω·ώ, aimer le gain, être cupide [φιλοκερδήσ].
φιλο·κερδης, ής, ές, avide de gain; τὸ φιλοκερδές, l'amour du gain || Sup. φιλοκερδέστατος [φ. κερδός].
φιλο·κέρτομος, ος, ον, qui aime à railler, mordant.
φιλο·κιθαριστης, ου, adj. m. qui aime la cithare [φ. κιθαρίζω].
φιλο·κινδυνος, ος, ον, qui aime le danger, hardi, téméraire; τὸ φιλοκινδυνον, caractères aventureux, hardiesse || Sup. φιλοκινδυνότατος [φ. κινδύνος].
φιλοκινδυνως, adv. en homme qui aime le danger, hardiment; en mauv. part., témérairement.
φιλο·κόλακε, ακος (δ, τι) qui aime les flatteurs.
φιλό·κοσμος, ος, ον, qui aime la parure, l'éclat [φ. κόσμος].
φιλο·κτέανος, ος, ον, seul. sup. -ώτατος, avide de richesses, cupide [φ. κτένων].
Φιλο·κτήτης, ου (ό) Philoctète (Philoctète), *compragmon d'Héraklès* [φ. κτάσμα].
φιλο·κυβος, ος, ον, qui aime les dés [φ. κύβος].
φιλο·κύνηγος, ος, ον, qui aime la chasse.
φιλο·λάκων, ωνος (δ, τι) ami des Laconiens.
φιλό·λιθος, ος, ον, amateur de pierres précieuses [φ. λίθος].
φιλολογεω·ώ : 1 litt. aimer la parole, les discours, particul. la littérature ou l'érudition || 2 s'occuper de littérature ou d'érudition, disséquer, en gén. : τὰ φιλολογίθεντα, PLUT. sujets de dissertation [φιλόλογος].
φιλολογια, ας (τι) goût pour la littérature ou l'érudition; p. suite, dissertation sur un sujet littéraire ou d'érudition [φιλόλογος].
φιλό·λογος, ος, ον : 1 qui aime à parler || 2 qui aime les lettres ou l'érudition, la discussion, la dialectique || 3 qui aime à dis-